ΗΦΥΣΙΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου ἀριθ. 17, Πάροδος Λυκαβητοῦ.

Συνδρομὴ Ἐσωτερικοῦ φρ. 12. — Συνδρομὴ Ἐξωτερικοῦ φρ. 15.

Ἔτος Γ. Περ. Β' — Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Αὐγούστου 1898 — Ἀριθ. 9

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ὀφείλομεν μίαν ἀναγκαίαν ἐξήγησιν τοῖς συνδρομηταῖς μας.

Ἡ «Φύσις» ἀπὸ ἐννεατίας ἀνελλιπῶς καὶ τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ἐκδιδομένη, λίαν εὐλαβῶς δ' ἄλλως τε μέχρι τοῦδε ἐκπληροῦσα τὸν σκοπόν, ὃν ἀρχῆθεν ἔταξε, τῆς δημοσιεύσεως δηλονότι ὠφελίμων γνώσεων, γενικῶς ἀπέσπασεν ἐπανειλημμένα συγχαρητήρια καὶ εὐχαριστήρια ἀπὸ μέρους τῶν εἰδότων ἰδίως τοὺς κόπους, μόχθους καὶ θυσίας, οἵτινες ἀναμφηρίστως ἀπαιτοῦνται πρὸς ἔκδοσιν τοσοῦτον πρωτοτύπου, καλλιτεχνικοῦ, ἐπιστημονικοῦ καὶ φιλολογικοῦ εἰκονογραφημένου συγγράμματος. Ἀλλά, δέον καὶ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας ταύτας καὶ δικαίας ἐκδουλεύσεις τῶν γινωσκόντων τὰς δυσχερείας, ἃς ἑκάστοτε συναντῶμεν πρὸς ἔκδοσιν τοιούτου ἔργου, ἰδίᾳ πρὸς δημοσίευσιν ἑκάστοτε πρωτοτύπων, ὠφελίμων καὶ ἐνδιαφερόντων ἀναγνωσμάτων, ἐκπόνησιν νέων πάντοτε καὶ καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, διαρκῆ ἐπίβλεψιν πρὸς καλλιτεχνικὴν ἔκδοσιν ἐπὶ λείου, καλοῦ καὶ ὁμοιομόρφου χάρτου, καὶ συνεχῆ ἀγῶνα πρὸς ἀπαίδευτα στοιχεῖα, διὰ τὴν ἀποφυγὴν λαθῶν, καὶ τὸ δὴ σπουδαιότερον, παρὰ τὸ εὐάριθμον τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας σχετικῶς πρὸς τοὺς τῆς ξένης, ἔχομεν καὶ τοὺς ἐπικριτάς μας, εὐτυχῶς ὅμως ὀλίγους, οἵτινες ἀπαιτοῦσι πλείονα ἢ ὅ,τι δυνάμεθα νὰ τοῖς παράσχωμεν. Δηλαδὴ θέλουσι συνεχεστέραν τὴν ἔκδοσιν, ἀφθονωτέραν ὕλην, πολυτελέστερον χάρτην καὶ τὰ τοιαῦτα, ἅτινα ἀπαιτοῦσι θυσίας καὶ κόπους περισσοτέρους. Οἱ τοιοῦτοι βεβαίως, ἀπὸ πολλοῦ μόνον ζήλου, ἀτομικοῦ ἢ πατριωτικοῦ ἀποβλέποντες δὲν σταθμίζουσι βεβαίως τὰ πράγματα, ὅπως ἡμεῖς. Ἂν δ' ἀναλογισθῶσι δεόντως ὁποίους ἀγῶνας καταβάλλομεν πρὸς εἴσπραξιν μόνον τῶν συνδρομῶν μας, ἤθελον ἐκθύμως μᾶς δικαιώσει καὶ θαυμάσει ἴσως πῶς κατορθώνομεν νὰ ἐκδίδωμεν πρὸ τοσούτων ἐτῶν τοιοῦτον καλλιτεχνικὸν καὶ κοινωφελὲς ἔργον. Ἂν δὲ κάποτε βραδύνωμεν ὀλίγον τὴν ἔκδοσιν φύλλου τινὸς ἢ ἄν, κατὰ τὸ θέρος ἐν ὥρᾳ ἀνυποφόρου καύσωνος καὶ χάριν ὀλίγης ἀναπαύσεώς μας, ἀντὶ νὰ παύσωμεν ἐπὶ δίμηνον τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας, ὡς ἄλλοι πράττουσιν, ἀραιόνωμεν ὀλίγον ταύτην, παρακαλοῦμεν τοὺς εὐαρίθμους βεβαίως μεμψιμοιροῦντας, πλὴν τακτικοὺς ἄλλως τε συνδρομητάς μας ἀναλογιζομένους τὰ ἄνωθι ἐκτεθέντα, νὰ μᾶς συγχωρήσωσι καὶ ἐπιτρέψωσι τὴν μικρὰν καὶ δεδικαιολογημένην ἐλλειψίν μας ταύτην, ἂν ὡς τοιαύτην θελήσωσι νὰ τὴν ἐκλάβωσιν, ὅπερ ἀποστέργωμεν νὰ πιστεύσωμεν.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς καθυστεροῦντας ἔτι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας τὴν συνδρομήν των, τοῦ τρέχοντος ἔτους εὐαρεστουμένους, ὅπως μᾶς ἀποστείλωσι ταύτην, εἴτε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἢ ἄλλου μέσου, ὅπως ἤθελον κρίνει προσφορώτερον, πρὸς ἀσφαλῆ λῆψιν αὐτῆς καὶ ἔστωσαν βέβαιοι, ὅτι θέλουσι πολὺ μᾶς εὐχαριστήσει καὶ θέλουσιν ἅμα μᾶς ἀπαλλάξει ἀρκετοῦ κόπου καὶ δαπάνης πρὸς εἴσπραξιν τοιούτου μικροῦ ποσοῦ.

(Ἐκ τοῦ γραφείου.)

Η ΑΡΧΑΙΑ ΑΠΟΚΡΥΦΟΣ ΚΑΙ Η ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Περὶ τῆς Συμπαθητικῆς θεραπευτικῆς.

Οἱ περίεργοι πειραματισμοὶ τοῦ colonel de Rochas καὶ τοῦ καθηγητοῦ Λουῆ ἐπὶ τοῦ φαινομένου τῆς πρὸς τὰ ἐκτὸς τοῦ σώματος ἐκπομπῆς (extériorisation) τῆς διαισθητικότητος προεκάλεσαν καὶ πάλιν τὴν προσοχὴν τῶν σοφῶν ἐπὶ τοῦ ζωϊκοῦ ρευστοῦ, τῆς θεραπευτικῆς δυνάμεως καὶ τόσων ἄλλων ἐπινοήσεων τοῦ μεταιῶνος, τῶν τέως νομιζομένων ἐσαεὶ τεθαμμένων. Οἱ μακαρίται ἀναζήσαντες ἀνακτῶσιν, ὡς φαίνεται, ὄρεξιν θηριώδη. Αἱ ἀπόκρυφαι ἐπιστῆμαι, μὴ εὐχαριστηθεῖσαι εἰς τὴν ἀνάκτησιν τῆς διακινδυνευσάσης θέσεώς των, ἀποπειρῶνται ἤδη συνασπισμέναι ὑπὸ διάφορα ἀλλόκοτα ὀνόματα, νὰ διαμφισβητήσωσι τὴν δόξαν καὶ τὴν θέσιν τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν ὁπαδῶν αὐτῆς. Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, οἱ Παρίσιοι (ἡ πόλις τοῦ φωτὸς) ὑπονομεύονται ὑπὸ σφοδρᾶς πάλης, ἣν οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Παρακέλσου, οἱ Μεσμερισταί, οἱ μαγνητισταί, οἱ ὑπνωτισταί, οἱ διὰ τῶν μουμιῶν θεραπευταὶ καὶ τόσα ἄλλα μέλη τῆς μεγάλης στρατιᾶς τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν διεκηρύχθησαν κατὰ τῆς ἐπισήμου ἐπιστήμης. Τὰ βιβλία καὶ οἱ τόμοι πίπτουσι βροχηδὸν πανταχόθεν, τὸ δὲ Νομοθετικὸν σῶμα θὰ ἐπιληφθῇ, ἴσως προσεχῶς, νέας συζητήσεως ὡς πρὸς τὴν παραχώρησιν ὅλων τῶν ἐλευθεριῶν, δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων εἰς τοὺς ἀνεπισήμους ἰατρούς. «Ὁ Ἐθνικὸς σύνδεσμος τῆς ἐλευθέρας ἐξασκήσεως τῆς ἰατρικῆς» δὲν χάνει καιρόν, ἀλλ' ἐργάζεται δραστηρίως τόσῳ διὰ τὴν κατάργησιν τῆς ἐπισήμου ἰατρικῆς ἐξουσίας, ὅσῳ καὶ διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς ἀποκρύφου ἰατρικῆς. Ἡ ἀπόπειρα αὐτῶν ἀφορᾷ τὸν θρίαμβον τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ, τοῦ μαγνητισμένου ὕδατος (τοῦ ἀληθοῦς δηλ. ἁγιασμοῦ), τῆς νευρικῆς ἀτμόσφαιρας ἢ ζωϊκῆς οὐσίας, τῆς φιλτρικῆς ἰατρικῆς, αὐτῆς δηλ. τῆς παραδόξου ἰατρικῆς, τῆς διδασκούσης τὸν τρόπον τοῦ θεραπεύειν τὰς ἀσθενείας καὶ τὰς ἐνοχλήσεις . . . τοῦ ἔρωτος διὰ τῶν φίλτρων, τῆς τελεσματικῆς (τῆς θεραπευούσης διὰ περιάπτων ἢ δι' εἰκόνων κατεσκευασμένων ἐντέχνως, κατὰ τὸν εὐφυᾶ τρόπον τοῦ ἀθανάτου Arnaldus de Villanovus) τῆς σιδηρικῆς (sydérique) ἢ συμπαθητικῆς (τῆς θεραπευούσης ἢ φονευούσης διὰ τῆς θέας προσώπων τινων ἢ στοιχείων, τῆς ἀδαμικῆς (τῆς ἐπενεργούσης διὰ φυσικῶν συμβόλων, ζώων, μετάλλων, φυσικῶν οὐσιῶν τιθεμένων ἐπὶ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος τῶν ἀσθενῶν), τῆς ἐμπειρικῆς (νέου εἴδους θεραπευτικῆς, χρῆσιν ποιουμένης τοῦ ἑρμητικοῦ οἴνου, καὶ τόσων ἄλλων εἰδῶν τῆς ἰατρικῆς, ἁπάντων ἐπίσης τελεσιουργῶν, ἅτινα παρασιωπῶμεν ἵνα μὴ κουράζωμεν ἐπὶ πλέον τοὺς ἀναγνώστας.

Διότι πρὸς τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμα ὅλων τῶν ἁπλοϊκῶν σοφῶν καὶ τῶν ἀναιδῶν ἀγυρτῶν τοῦ παρελθόντος προσέρχονται ἤδη αἱ ὅλως πρόσφατοι μυστηριώδεις ἀποκαλύψεις. Οἱ ἐσχάτως, λ.χ., γενόμενοι πειραματισμοὶ τοῦ Narkiewicz—Iodko, μέλους τοῦ αὐτοκρατορ. ἰατρ. ἰνστιτούτου τῆς Πετρουπόλεως πρὸς ἀπόδειξιν τῶν μεγάλων σχέσεων τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ μας προήγαγον νέαν μέθοδον, ἧς χρῆσιν ποιοῦνται ἤδη τινὲς τῶν πρακτικῶν: τὴν διὰ τοῦ ἠλεκτροζωϊκοῦ ρευστοῦ δηλ. ἰατρικήν. Γνωστὸν ὅτι ὁ σοφὸς Πολωνὸς ἐπέτυχε σειρὰν φωτογραφιῶν, ἀποτυπουσῶν τοὺς μαγνητικοὺς σπινθῆρας, τοὺς πάνυ ἡσύχως οἰκοῦντας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Αἱ δοκιμαὶ ἀπετύπουν τὸ σχῆμα πομφόλυγος φωτεινῆς ἀπεικονιζούσης κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον τὴν ἀκτινοβολίαν λεπτῶν τινων δενδροειδῶν φαινομένων, ἀναλόγως τῆς ἀναιμικῆς, τῆς νευρικῆς, τῆς αἱματώδους ἢ λίαν εὐρώστου κράσεως τοῦ ὑποκειμένου. Κατὰ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν ἐνετυποῦτο ἐπὶ τῆς φωτογραφικῆς πλακὸς ἀληθής τις ἔκρηξις ἠλεκτρικῶν ἀτόμων. Ἐν ἑνὶ λόγῳ οἱ πειραματισμοὶ τοῦ Ἰοδκὼ ἀποτελοῦσι συνέχειαν τῶν ἔργων τοῦ colonel de Rochas καὶ τοῦ Δος Λουῆ.

Καίτοι ὁ κύκλος οὗτος τῆς ἐξερεύνης τυγχάνει εἰσέτι αἰνιγματώδης, προσελκύει οὐχ ἧττον πολλοὺς διερευνητὰς καὶ θιασώτας, προβάντας πολὺ πλέον τῶν μυσταγωγῶν αὐτῶν.

Ἡ ἰατρικὴ λοιπὸν τυγχάνει πράγματι περιεσφιγμένη ὑπὸ παντὸς εἴδους νέων καὶ ἀλλοκότων μεθόδων, τεινουσῶν ν' ἀνασταστώσωσιν ὄχι μόνον ἁπάσας τὰς ἰατρικὰς ἀντιλήψεις, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν κύκλον τῶν πεποιθήσεων καὶ τῶν ἰδεῶν μας. Παρατρέχοντες τοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον σπουδαίους κινδύνους τοὺς ἐπαπειλοῦντας τὴν ἰατρικήν, ἂς ἀσχοληθῶμεν εἰς σειρόν τινα νέων πεποιθήσεων δι' ὧν οἱ πάσης ἀποχρώσεως σοφοὶ πειρῶνται νὰ στολίσωσι τὸ νεώτερον πνεῦμα. Ὑπάρχοντος ζωϊκοῦ ρευστοῦ, λέγουσιν, ἀναδρομητέον πρὸς τὴν ἀρχήν, πρὸς τοὺς ἀνακαλύψαντας αὐτὸ πράγματι καὶ ἀποτελεσματικῶς ἐφαρμόσαντας. Ἀφοῦ δὲ τὸ ἐπὶ τόσους αἰῶνας χλευασθὲν ζωϊκὸν ρευστὸν ἀνεγνωρίσθη ἤδη ἐπισήμως, δὲν δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι καὶ αἱ ἄλλαι αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀνακαλύψεις θὰ ἀναγνωρισθῶσιν ἐπίσης σὺν τῷ χρόνῳ; Οὕτως ἔχοντος τοῦ πράγματος δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ μεταστῶμεν πρὸς τὸ μέρος τῶν παλαιῶν εὑρημάτων, ἀντὶ νὰ τὰ πολεμῶμεν ἀνωφελῶς; Ἰδοὺ ὁ συλλογισμὸς πολλῶν σοφῶν ὡς πρὸς τὴν ἀπόκρυφον ἐπιστήμην καὶ ἰδίως τοῦ Δρος δὲ Πρέλ, τοῦ σοφοῦ συγγραφέως τῆς «Φιλοσοφίας τοῦ Μυστικισμοῦ». Ὁ ἐν Μονάχῳ φιλόσοφος ἀναγράφει ἐν τῷ περιοδικῷ Zukunjt (Αρθ. 33, 34 τοῦ 1894) σειρὰν ὅλην ἐπιχειρημάτων πρὸς διεκδίκησιν τῶν δικαιωμάτων τῆς συμπαθητικῆς θεραπείας. Τὰ ἐπιχειρήματά του δὲν θὰ πείσωσι βεβαίως ἅπαντας, οὐχ ἧττον ὅμως εἰσὶ τοιαῦτα, ὥστε νὰ διεγείρωσι τὸ ἐνδιαφέρον ἅπαντος τοῦ κόσμου. Διότι, ὅ,τι καὶ ἂν εἴπωσιν, ὅλα τὰ ἐφ' ἡμῶν περιπαθῶς ἐπενεργοῦντα ἀπόκρυφα διενεργήματα ἦσαν γνωστὰ τοῖς ἀρχαίοις· ὅ,τι δ' ἤλλαξε σὺν τῷ χρόνῳ, εἶνε τὰ ὀνόματα καὶ αἱ ἐξηγήσεις αὐτῶν.

Ἀσχοληθῶμεν, ἐν πρώτοις, περὶ τῆς ἐξωτερικεύσεως τῆς διαισθητικότητος τῆς ἐν εὐθείᾳ γραμμῇ κειμένης πρὸς τὴν συμπαθητικὴν θεραπείαν.

Κατὰ τὴν πρόκλησιν τοῦ μαγνητικοῦ ἤ, ἂν θέλετε, τοῦ ὑπνωτικοῦ ὕπνου, ὑπάρχει ἕν εἶδος στρώματος ἀέρος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μαγνητισμένον καὶ περικυκλοῦντος τὸ ὑπνωτικόν. Ἡ ἔκτασίς του εἶνε πολλῶν μέτρων. Τιθεμένου ποτηρίου τινὸς ὕδατος ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ μαγνητισμένου στρώματος τὸ ὕδωρ ἐμποτίζεται ἐκ τοῦ ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου ἐκφεύγοντος μαγνητισμοῦ καὶ προσλαμβάνει ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ἰδιότητας αὐτοῦ. Συνάπτεται συνάμα ἓν εἶδος σχέσεως μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ὑπνωτικοῦ, σχέσεως τόσῳ στενῆς, ὥστε ἀρκεῖ νὰ ψήσῃ τις τὸ ποτήριον τοῦ ὕδατος, ἵνα συναισθανθῇ τὸ τοιοῦτον ὁ ὑπνωτικός. Ὁ δὲ Ρωσᾶς ἔθεσεν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ μαγνητισμένου στρώματος ἀγαλμάτιόν τι κήρινον· τοῦτο δὲ ἔσχε τοιαύτην σχέσιν πρὸς τὸν ὑπνωτικόν, ὥστε ἤρκει νὰ νύξῃ τις διὰ καρφίδος τὸ κήρινον ἀγαλμάτιον ἵνα αἰσθανθῇ ὁ ὑπνωτικὸς τὸν πόνον. Ὁ Ρωσᾶς ἀφῄρεσε πρόσετι τρίχας τινὰς τοῦ ὑπνωτικοῦ καὶ τὰς ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀγαλματίου, μετακομισθέντος εἶτα εἴς τι παρακείμενον δωμάτιον· ὅτε δὲ ἀπέσπων τὰς τρίχας τοῦ ἀγαλματίου, ἡ ὑπνωτικὴ ἐξεγειρομένη ἐκραύγαζε λέγουσα ὅτι τῇ ἀπέσπων τὰς ἰδίας της τρίχας.

Φωτογραφική τις μηχανὴ μὲ φωτογράφημα τοῦ μαγνητισμένου ἀερικοῦ στρώματος ἐπέφερεν ἀποτέλεσμα ἔτι μᾶλλον ἐκπληκτικόν. Ὅτε ἔνυσσαν διὰ καρφίδος τὸ φωτογράφημα, τὸ ὑποκείμενον, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ τοιούτου, ἐκραύγαζε καὶ ἤπτετο διὰ τῶν χειρῶν τοῦ μέρους τοῦ σώματός του, τοῦ ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ φωτογραφικοῦ σχεδίου νυχθέν. Ὅτε δ' ἀφυπνίζετο ἡ ὑπνωτική, εἶχε δύο ἐρυθρὰ σημεῖα ἐπὶ τῆς χειρός, δηλ. εἰς τὸ αὐτὸ μέρος εἰς ὃ εἶχον νύξει διὰ τῆς καρφίδος τὸ φωτογραφικὸν ἔκτυπον.

Ἀναγράφομεν ἐνταῦθα τὸν μαγνητισμένον στέφανον τοῦ καθηγητοῦ Λουῆ, πρὶν ἢ μεταβῶμεν εἰς τὰς θεωρίας τοῦ δὲ Πρέλ.

Στέφανός τις τιθέμενος ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀσθενοῦς τινος πάσχοντος παραισθήσεις, τόσῳ ἐκορέννυτο ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἀσθενείας τοῦ πάσχοντος, ὥστε ἤρκει νὰ θέσωσιν αὐτὸν εἶτα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς οἱασδήτινος ὑπνοβάτιδος, ἵνα προκαλέσῃ ὄχι μόνον παραισθήσεις, ἀλλὰ καὶ παραισθήσεις τῆς αὐτῆς φύσεως. Δύναταί τις λοιπὸν κατὰ τὸν δὲ Ρωσᾶν, τὸν Λουῆ καὶ πολλοὺς ἄλλους σοφοὺς νὰ ἐξωτερικεύσῃ, δηλ. νὰ ἐκπέμψῃ ἐκτὸς τοῦ σώματος τάς τε αἰσθήσεις μας ὡς καὶ τὰς ἀφῃρημένας ἰδιότητας τῶν ψυχῶν μας.

Τί ἄλλο ἦτο ἡ συμπαθητικὴ θεραπευτικὴ ἢ ἡ αὐστηρὰ ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τῆς εἰς τὰ ἐκτὸς τοῦ σώματος ἐκπέμπειν, τῆς ἀρχῆς δηλ. τῶν συμπαθητικῶν σχέσεων μεταξὺ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τῶν ἀντικειμένων ἢ τῶν ὑποκειμένων τῶν ἐκτὸς τοῦ ἀσθενοῦς τιθεμένων; Ἀρκεῖ νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει αὐτὰ τὰ διδόμενα, ἵνα βεβαιωθῶμεν ὅτι οἱ πρόγονοί μας ἐγίνωσκον ἤδη πράγματα, ἅτινα ἡμεῖς ἀποπειρώμεθα ν' ἀνακαλύψωμεν τὴν σήμερον. Ὁ σοφὸς Σκῶτος Maxwel ἔλεγεν: «Ἡ ψυχὴ δὲν ὑπάρχει μόνον ἐντὸς τῶν ὁρατῶν σωμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτῶν, μὴ περιοριζομένη ὑφ' οἱουδήτινος σώματος· ἐξ ἑκάστου σώματος ἐξέρχονται ἀκτῖνες σωματικαί, ἐν αἷς πάρεστιν ἡ ψυχὴ καὶ εἰς ἃς παρέχει ἰσχὺν καὶ ἐνέργειαν. Αἱ δὲ ἀκτῖνες αὗται ἐκπέμπονται ὄχι μόνον ἐκ τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων στοιχείων ἢ μερῶν, κλπ.» Ἐκ τῶν συγγραφῶν τοῦ Παρακέλσου καὶ ἄλλων ἰατρῶν καὶ ἀλχημιστῶν καὶ ἀστρολόγων καὶ μάγων, καὶ παντὸς εἴδους σοφῶν τοῦ Μεσαίωνος, πείθεταί τις ὅτι αἱ ἀπόκρυφοι ἀνακαλύψεις τοῦ δὲ Ρωσᾶ καὶ τόσων ἄλλων, ἦσαν γνωσταὶ ἢ εἶχον προεικασθῇ κατὰ τὸν Μεσαίωνα. Κατὰ τὸν δὲ Πρέλ, αἱ πεποιθήσεις τοῦ Παρακέλσου καὶ τοῦ Μάξβελ διετηρήθησαν μέχρι τοῦ νῦν. Οἱ Μεσμεριστάι, λ.χ.. κατὰ τὸ 1819 ὁμιλοῦσι περὶ τῶν μαγνητικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ζώντων καὶ τῶν ἀντικειμένων. Ἰδοὺ δὲ τί γράφει καὶ ὁ Le Lieurre de l'Aubépin περὶ τῆς ὑπνοβάτιδος Μανέττας, ἣν ἐθεράπευε. «Τῆς Μανέττας ἀποκοιμηθείσης ἐπὶ παρουσίᾳ μου καθ' ἣν στιγμὴν ἔθιγε κλάδον τινὰ μυρσίνης, μαγνητισθέντα παρ' ἐμοῦ προηγουμένως, ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης. Ἐπανελθὼν δὲ μετὰ τοῦ βοηθοῦ μου, εὗρον τὴν Μανέτταν ὑπνώττουσαν καὶ περιελθοῦσαν εἰς κρίσιν οὐδόλως προβλεφθεῖσαν παρ' αὐτῆς. Ἀφοῦ τὴν ἡσύχασα, τὴν ἠρώτησα πόθεν προῆλθεν ἡ κρίσις της· μοὶ ἀπήντησε πρὸς ἔκπληξίν μου ὅτι ὑπκίτιος αὐτῆς ἦτο ὁ βοηθός μου, καθότι εἶχε περισφίγξει διὰ τῶν δακτύλων ἕνα κλάδον μυρσίνης τυγχάνοντα εἰς μαγνητικὴν σχέσιν μετ' αὐτῆς καὶ ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν μάλιστα στιγμὴν καθ' ἣν ἔπραττε τοῦτο ὁ βοηθὸς εἶχε περιπέσει αὕτη εἰς νευρικὴν κρίσιν λίαν ὀδυνηράν. Προσθέτω δὲ τοῦτο, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ κλάδος τῆς μυρσίνης ἦτο ἀπομεμακρυσμένος ἀπὸ τῆς ἀσθενοῦς κατὰ ἓξ μέτρα».

Τί λοιπὸν ἦτο αὐτὴ ἡ μαγνητικὴ σχέσις μεταξὺ τοῦ κλάδου τῆς μυρσίνης καὶ τῆς ὑπνοβάτιδος, ἂν ὄχι ἡ ἐκτὸς τοῦ σώματος ἐκπομπὴ τῆς διαισθητικότητος μεταβάσης νὰ παροικήσῃ εἰς τὸν κλάδον;

Ὁ δὲ Πρὲλ ἀναγράφει ἕτερον γεγονὸς 1755. Πρόκειται περὶ τῆς ἐπιστήμης τῆς μουμίας ὅπως τὴν παρίστησιν ὁ Δὲ Α. Τένζελ.

Τί δ' ἐστὶ μουμία κατὰ τὴν ἀπόκρυφον ἐπιστήμην;

Πᾶν εἶδος ἐκκρίσεως τοῦ ὀργανισμοῦ μας, οἷαι αἱ ἀποπεμπόμεναι τοῦ ὀργανισμοῦ μας ὕλαι, καὶ εἶτα ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ σώματός μας ἐν γένει, συμπεριλαμβανομένων τῶν ὀνύχων, τοῦ αἵματος, τῶν βλεννωδῶν ὑλῶν τῶν ἀποπεμπομένων ἐκ τοῦ στήθους, τῶν πνευμόνων, κλπ. κλπ.

Ὅλαι λοιπὸν αἱ οὐσίαι αὗται καθὸ ἀποτελέσασαι μέρος τοῦ ὀργανισμοῦ μας τυγχάνουσιν ἐμπεποτισμέναι ἐκ τοῦ ζωϊκοῦ ρευστοῦ. Καίτοι δ' αὗται ἀπορριπτόμεναι, οὐχ ἧττον διατηροῦσιν αὐτὸ τὸ ρευστὸν καὶ τὰς ἰδιότητάς του· ἑπομένως, ἐπενεργοῦντός τινος ἐπί τινος αὐτῶν τῶν οὐσιῶν, ἐπισυμβαίνει ἀντίδρασίς τις εἰς τὸν ὀργανισμὸν μετὰ τοῦ ὁποίου ἐξακολουθεῖ οὖσα εἰς σχέσιν,

Εὐμενὴς ἐπενέργεια ἐπ' αὐτῶν τῶν οὐσιῶν προκαλεῖ αἰσίαν ἐπήρειαν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὀργανισμοῦ· ἀπεναντίας δέ, κακομεταχειριζομένης τῆς μουμίας, ὁ ὀργανισμὸς ἀφ' οὗτινος αὕτη προέρχεται θὰ τύχῃ ὀδυνηρᾶς συναισθήσεως . . . . .

(Revue des Revues)

ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΥΣΣΗΣ

1ον Ἡ λύσσα τῶν κυνῶν δὲν ἐμφανίζεται μόνον ἐν καιρῷ τοῦ μεγάλου καύσωνος τοῦ θέρους ἢ τοῦ δριμέος χειμερινοῦ ψύχους, ὡς πολλοὶ πιστεύουσιν, ἀλλ' εἰς πᾶσαν ἐποχὴν καὶ προφανῶς ἐξ αἰτίας τινός, ἣν δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη, ἢ ἐκ μεταδόσεως ἐκ δήγματος λυσσῶντος κυνός. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δύναται ἡ ἀσθένεια ἐξ ἑνὸς λυσσῶντος κυνὸς εἰς οἱανδήποτε ἐποχὴν νὰ μεταδοθῇ εἰς πολλοὺς κύνας.

2ον Ἀδίκως νομίζουσιν, ὅτι κύνες μὲ τοὺς ἐπονομαζομένους ὀλυχας τῶν λύκων, θήλειαι κύνες δὲν λυσσοῦν, ἡ πεῖρα διδάσκει ὅτι, ἐπίσης καὶ τὰ ζῶα ταῦτα ἐν ᾗ περιπτώσει δηχθῶσιν ὑπὸ λυσσῶντος κυνὸς δὲν προστατεύονται ἀπὸ τῆς βεβαίας μεταδόσεως.

3ον Ἡ ὑδροφοβία, σύμπτωμα πολὺ παρατηρημένον παρὰ τοῖς εἰς λύσσαν περιπεσοῦσιν ἀνθρώποις, ἐλλείπει ὁλοτελῶς παρὰ τοῖς κυσὶ τοῖς ἐκ τῆς αὐτῆς νόσου πάσχουσιν, οὕτως ὥστε δύναταί τις νὰ εἴπῃ: Οὐδεὶς λυσσῶν κύων εἶνε ὑδρόφοβος. Ἡ δίψα πράγματι παρὰ πολλοῖς εἶνε μόνον ἐλαχίστη· ἀλλ' ὅλοι λείχουσιν ἢ πίνουσιν ὕδωρ, γάλα καὶ ἄλλα ρευστά, καί τινες λυσσῶντες κύνες ἐπνίγησαν μάλιστα ἐντὸς ὕδατος.

4ον Ἡ γενικὴ ἰδέα ὅτι λυσσῶντες κύνες ἔχουσιν ἀφρὸν ἐν τῷ στόματι, δὲν εἶνε ὀρθή· διότι οἱ πλεῖστοι τοιοῦτοι κύνες ἔχουσι τὸ στόμα ὡς καὶ οἱ ὑγιεῖς κύνες, καὶ μόνον ἐκεῖνοι ἐξ αὐτῶν, ὧν οἱ μασσητικοὶ μυῶνες εἶνε οὕτω πως κατεσκευασμένοι, ὥστε νὰ μένῃ τὸ στόμα ἀνοικτόν, ἀφίνουσιν νὰ ρεύσῃ ὀλίγος σίελος ἢ φλέγμα καὶ ὄχι ἀφρός.

5ον Ἐπίσης δὲν εἶνε ὀρθόν, ὅτι λυσσῶντες κύνες ἀδιακόπως τρέχουσι καὶ ὅτι οὗτοι πάντοτε ἔχουσι τὴν οὐρὰν μεταξὺ τῶν ὀπισθίων ποδῶν κυρτωμένην.

Τὰ ἀκόλουθα πραγματικὰ σημεῖα τῆς λύσσης τοῦ κυνὸς πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν.

α') Οἱ κύνες κατὰ πρῶτον δεικνύουσι ποιάν τινα παραλλαγὴν ἐν τῇ συνήθει αὐτῶν διαγωγῇ, ἐνῷ μερικοὶ ἐξ αὐτῶν σιωπηλότεροι, κατηφεῖς ἢ περίλυποι γίνονται, κείμενοι πλειότερον ἢ ἄλλοτε ἐν σκοτεινῷ τόπῳ, ἄλλοι πάλιν καθίστανται ἀνησυχώτεροι καὶ κλίσιν ἔχουσι περὶ τὸ δάκνειν ἢ τρέχειν.

β') Πολλοὶ ἐκ λύσσης πάσχοντες κύνες ἐγκαταλείπουσι κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου των καὶ τρέχουσι μᾶλλον ἢ ἧττον μακρὰν αὐτῆς, ἀλλ' ἐπιστρέφουσιν ἔπειτα, ἐὰν δὲν ἐμποδισθῶσι, μετὰ 24—28 ὥρας περίπου.

γ') Οἱ πλεῖστοι τῶν κυνῶν τούτων χάνουσιν ἤδη κατὰ τὰς

πρώτας ἡμέρας τῆς ἀσθενείας τὴν ὄρεξιν πρὸς τὴν συνήθη τροφήν, ἀλλὰ καταπίνουσιν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἄλλα πράγματα, ἅτινα δὲν χρησιμεύουν ὡς τροφή, ὡς π.χ. χῶμα, ἄνθρακας, ἄχυρα, ξύλα, δέρματα κτλ.

δ') Πάντες οἱ λυσσῶντες κύνες δεικνύουσι ἄλλον τρόπον ὑλακῆς ἤτοι δὲν ἐκβάλλουσι πολλὰς κεχωρισμένας ἀπ' ἀλλήλων φωνὰς ἀλλὰ μόνον μίαν, ἣν σύρουσι κάπως μακρότερον περισσότερον καὶ ὑψηλὸν τὸν τόνον.

Ὁ τρόπος οὗτος τῆς ὑλακῆς εἶνε ἐκ τῶν κυριωτάτων συμπτωμάτων τῆς νόσου.

ε') Τινὲς κύνες ὑλακτοῦσι πάρα πολύ, ἄλλοι πολὺ ὀλίγον. Παρὰ τοῖς πρώτοις γίνεται ἀλληλοδιαδόχως ἡ φωνὴ βραχνή.

ς') Σχεδὸν πάντες οἱ λυσσῶντες κύνες δεικνύουσι μεγαλειτέραν ἐπιθυμίαν νὰ δάκνωσιν ἢ ἐν ὑγιᾷ καταστάσει εὑρισκόμενοι. Ἡ ἐπιθυμία αὕτη γεννᾶται πρὸς τὰ ἄλλα ζῷα περισσότερον ἢ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, εἶνε ὅμως ἐνίοτε τόσον μεγάλη, ὥστε καὶ αὐτῶν τῶν ἀψύχων ἀντικειμένων δὲν φείδονται, ἐν τούτοις ὅμως φυλάττουσι τὰ ζῶα συχνὰ τόσην ἀκόμη συναίσθησιν, ὥστε ἀναγνωρίζουσι τὸν κύριόν των καὶ τὸν ἀκολουθοῦσι ὅταν τὰ καλεῖ· ἐνίοτε, ὅμως δὲν φείδονται οὐδ' αὐτοῦ,

ζ') Παρὰ πολλοῖς λυσσῶσι κυσὶν ὁτὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἀσθενείας, ὁτὲ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς παρουσιάζεται τρόπον τινὰ παραλυτικὴ ἀδυναμία τῶν μασητήρων καὶ συνεπῶς ἐπικρέμαται κάπως ἡ κάτω σιαγών, καὶ τὸ στόμα μένει κατά τι ἀνοικτόν, καὶ ὅ,τως δύνανται οἱ κύνες οὗτοι ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν νὰ δαγκάσωσι.

η') Ὅλοι οἱ λυσσῶντες κύνες ἀδυνατίζουσι πολὺ ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου, καὶ ἔχουσι λυπημένους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἄνω κάτω τὰς τρίχας. Μετὰ 5 ἢ 6 ἡμέρας γίνονται βαθμηδὸν ἰσχυρότεροι εἰς τὴν ὀσφύν, τελευταῖον κατὰ τὸ ὄπισθεν μέρος καὶ κατόπιν μετὰ ὀκτὼ ἢ ἐννέα ἡμέρας ἀκολουθεῖ ὁ θάνατος.

Προκύπτει ἐκ τούτων ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τῆς λύσσης δὲν εἶνε εὔκολος. Πολὺ ἐπιμόνως προτρέπομεν ἕκαστον κάτοχον κυνός, ὅπως ἀμέσως ἅμα παρατήρησῃ εἰς τὸν κύνα του ἀνωμαλίας τινας τῆς συνήθους καταστάσεώς του, συμβουλευθῇ τὸ ταχύτερον κτηνίατρον.

ΠΕΡΙ ΟΙΝΟΥ ΚΑΙ ΜΕΘΗΣ

Ὁ θερμὸς οἶνος συνεχῶς πινόμενος ἰσχναίνει ὡς καὶ ὁ πολὺ ψυχρός.

Τὰ ἤθη τοῦ ἀνθρώπου ἐκδηλοῦνται διὰ τῆς χρήσεως τοῦ οἴνου καὶ διὰ τῆς μέθης.

Τινὲς μεθύοντες γίνονται σοφώτεροι.

Ὁ Αἰσχύλος συνέγραφε μεθύων, δι' ὃ ὁ Σοφοκλῆς ἐμέμφετο αὐτοῦ.

Ὁ Πυθαγόρας ἐρωτηθείς, πῶς δύναται ὁ μέθυσος νὰ ἰατρευθῇ, ἀπήντησεν, διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ θεωρήσεως τῶν πραττομένων.

Τὰ ἐν μέθῃ πεπραγμένα δέον νὰ λησμονῶνται, ἵνα μὴ ἐπαναλαμβάνωνται.

Ὁ Εὐριπίδης καλεῖ τὴν λήθην τῶν πότων σοφήν.

Ὁ οἶνος ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τριῶν μερῶν, τοῦ οἰνοπνεύματος, τῆς τανίνης καὶ τοῦ σακχάρου Κατὰ τὴν ποσότητα ἑκάστου τούτων γίνεται ἡ ἰδιότης τοῦ οἴνου.

Ὁ οἶνος κατ' ὀλίγον πινόμενος ἐπιφέρει ταχύτερον τὴν μέθην, ἀμυστὶ δὲ (μονοροῦφι) εἶναι ὀλιγώτερον μεθυστικὸς καὶ μᾶλλον ἀνεκτικός.

Ὁ οἶνος, κατὰ τὸν Ξενοφῶντα, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ μανδραγόρας ἄνδρα, κοιμίζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον τὴν φλόγα, ἐγείρει.

Οἱ ἀρχαῖοι κατὰ τῆς μέθης ἔτρωγον *θέρμους* (λούπινα), οὗς δὲ τρώγουσιν πυρῆνας πικροαμυγδάλων ἢ πίνουσιν ὀλίγας σταγόνας (5—6) ἀμμωνίας καυστικῆς ἐν τῷ ὕδατι.

Οἱ γέροντες καὶ αἱ γυναῖκες μεθύουσιν ὀλιγώτερον τῶν ἀνδρῶν.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐχρωμάτιζον τὸν οἶνον διὰ τῆς ἀλόης, τῆς κανέλλας καὶ τοῦ κρόκκου, ἐγίνετο δὲ οὕτως ὁ οἶνος, κατὰ τὸν Πλούταρχον, καὶ ἡδύτερος καὶ τερπνότερος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΖΩΩΝ
ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, ὡς γνωστόν, ἐτίμων ζῶά τινα, τὰ ὁποῖα καὶ περιέβαλλον μετὰ πολλῆς ὑπολήψεως καὶ σεβασμοῦ καὶ ἐθεώρουν ὡς ἱερά.

Θὰ περιγράψωμεν ἐνταῦθα τινὰ ἐξ αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῶν·

Γαλῆ οἰκιακὴ καὶ Γαλῆ ἀγρία.

Ἡ ἡμετέρα οἰκιακὴ Γαλῆ, ἥτις, ὡς φαίνεται, δὲν κατάγεται ἐκ τῆς ἀγρίας γαλῆς, ὡς καὶ ὁ Cuvier ὡμολόγησε τοῦτο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα κατάγεται ἐξ Ἀφρικῆς, διότι οἱ πρῶτοι Αἰγύπτιοι ἐκέκτηντο παρόμοιον τι εἶδος, ὅπερ εἶχον ὡς σύμβολον τῆς λατρείας αὐτῶν, εἰς δὲ τὰς νεκροπόλεις των εὑρέθησαν τοιαῦται γαλαῖ, ἀποδεικνύουσαι τὰ ἀνωτέρω. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ζῶα ταῦτα ὁμοιάζουσι καθ' ὅλα τὰ ἡμέτερα καὶ ἐπειδὴ ἐν Ἀβυσσηνίᾳ καὶ Νουβίᾳ ὑπάρχει ἔτι ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει εἶδος τι γαλῆς καλούμενον γαντοφόρον, ὅπερ φαίνεται ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις πηγάζον ἐκ τῆς φυλῆς ὅθεν προέρχονται αἱ μούμιαι τῶν ὑπογείων τῆς κοιλάδος τοῦ Νείλου, δὲν ἀπομένει οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ἡμετέρα οἰκιακὴ γαλῆ κατάγεται ἐκ τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου.

Ἐν τούτοις, διὰ τὸ ἱστορικὸν αὐτῆς μέρος, δέον νὰ μνημονεύσωμεν, ὅτι προσελήφθη ἐν τῇ οἰκιακῇ χρήσει ἐν Γαλλίᾳ τὸ πρῶτον, μόλις κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 11ου Αἰῶνος.

Γαλῆ τῆς Ἀβυσσηνίας.

Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ, αἱ γαλαὶ ἐτύγχανον μεγάλης εὐλαβείας, ἐν Αἰγύπτῳ. Ἐὰν δὲ ὅπως συνέβαινε καὶ διὰ τοὺς κύνας γαλῆ τις ἀπέθνησκεν ἔν τινι οἰκίᾳ, οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ ἐξυρίζοντο τὰς ὀφρῦς, ὡς σημεῖον ἀπελπισίας.

Ἡ γαλῆ ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς ἔμβλημα τοῦ ἔρωτος, ἡ δὲ λατρεία τῶν ζώων τούτων ἐξικνεῖτο εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε ὁ Ἡρόδοτος βεβαιοῖ, ὅτι ἐν περιπτώσει πυρκαϊᾶς, οἱ Αἰγύπτιοι πρὶν ἢ καταγίνωσιν εἰς κατάσβεσιν αὐτῆς, ἐφρόντιζον νὰ σώζωσι τὰς γαλάς, αἵτινες καταλαμβανόμεναι ὑπό τινος θείου τρόμου, ὡς τινες συγγραφεῖς λέγουσιν, ἐζήτουν νὰ ριφθῶσιν ἐν τῇ πυρᾷ.

Ἀφ' ἑτέρου εἶναι γνωστὸν, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς ἔτρεφον τὰς γαλᾶς.

Ἅμα τῷ θανάτῳ των τὰ ἱερὰ ταῦτα ζῶα μετεφέροντο ἐν τοῖς ναοῖς ἢ ἐν ταῖς ἱεραῖς καλουμέναις οἰκίαις ἔνθα ἐπιμελῶς ἐμυροῦντο καὶ ἐταριχεύοντο, εἶτα τὰ σώματά των οὕτω μουμιοποιηθέντα ἐν πομπῇ μετεκομίζοντο εἰς τοὺς προωρισμένους δι' αὐτὰ τάφους, δηλαδὴ ἐθάπτοντο εἰς τὴν Βούβαστιν πόλιν, ἔνθα τόσον θερμῶς ἐλατρεύοντο πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Βουβάστιδος, Ἀρτέμιδος τῶν Ἑλλήνων, ἥτινος ἦταν τὸ σύμβολον.

Ἐξ ἴτου ἀνεκαλύφθησαν, ἐν μεγάλῃ ποσότητι, μούμιαι γαλῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις καὶ φρέασι de Beni-Hassen-el-Aamar ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀνατολὰς ἀραβικοῦ ὄρους.

Ἤδη ἡ περιπαθὴς αὕτη λατρεία ὀλίγον ἐχρησιμοποιήθη, διότι ἐν Καΐρῳ πρὸ ὀλίγων χρόνων ἔτι ἐδαπανᾶτο μεγάλη ποσότης χρυσοῦ πρὸς τροφὴν τῶν ζώων τούτων καὶ ὑφίστατο πλησίον τῆς Babel-Nasz, πύλης τῆς νίκης, ἴδρυμα διὰ τὰς ἀσθενεῖς γαλᾶς ἢ τὰς ἀστέγους τοιαύτας.

Ἰκτὶς (νυφίτσα).

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον τὴν ἰκτῖδα (νυφίτσαν), καὶ τὴν ἐχρησιμοποίουν ἀποδίδοντες αὐτῇ τὰς αὐτὰς ἱεροτελεστίας, ἃς ἀπέδιδον καὶ εἰς τὰς οἰκιακὰς γαλᾶς.

Οἱ Ἄραβες ἐπωνόμασαν τὸ μικρὸν τοῦτο σαρκοφάγον «πνικτῆρα καὶ αἱμοποτὴν» διότι, ὡς γνωστὸν, καταστρέφει τὸ πᾶν περὶξ αὐτοῦ πρὸ τοῦ κορέσῃ τὴν ὄρεξιν του καὶ ἐκ τοῦ θύματός του ἀπορροφᾷ τὸ αἷμα κατ' ἀρχάς.

Τὸ τρίχωμα τῆς ἰκτῖδος εἶναι χρώματος ἐρυθροῦ ὠχροῦ ἐπὶ τῆς ράχεως καὶ τῶν πλευρῶν καὶ λευκοῦ ἐπὶ τῆς κοιλίας καὶ τοῦ στήθους.

Διακρίνεται τῶν ἄλλων ἱερῶν ζώων διὰ τὸ μῆκος τοῦ σώματός του, διὰ τοὺς βραχεῖς πόδας, διὰ τὴν εὐστροφίαν καὶ εὐκαμψίαν ἐν τοῖς κινήσεσιν αὐτοῦ, αἵτινες τῷ παρέχουσιν τὴν εὐκολίαν τοῦ νὰ ἀναμένῃ τὴν λείαν του εἰς τὰ μᾶλλον στενὰ καθὼς καὶ βαθέα καταφύγια.

Μῦς.

Ὁ Μῦς ἐλατρεύθη ὁμοίως ὑπὸ τοῦ λαοῦ τοῦ Φαραὼ Ὑπῆρξαν, ὡς λέγεται, ἀρουραῖοι Αἰγύπτιοι μῦς, οἵτινες ἐν μιᾷ νυκτὶ, καταφαγόντες ἁπάσας τὰς χορδὰς τῶν τόξων καὶ τοὺς ἱμάντας τῶν ἀσπίδων τῶν Ἀσσυριακῶν στρατευμάτων, παρέσχον τὴν εὐκολίαν εἰς τὸν Αἰγυπτιακὸν στρατὸν τῆς καθ' ὁλοκληρίαν καταστροφῆς τοῦ στρατοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας Semnacherib (704—681) ἀνερχομένου εἰς 185,000 ἄνδρας.

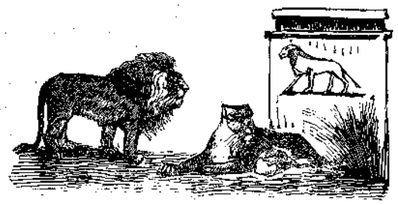

Λέων καὶ Λέαινα.

Ὁ Λέων καὶ ἡ Λέαινα, ἅτινα τὴν ἰσχὺν καὶ δύναμιν ἐσυμβόλιζον, ἐλατρεύθησαν εἰς ἅπαντα τὰ μέρη τῆς κοιλάδος τοῦ Νείλου, οἱ δὲ πρῶτοι Αἰγύπτιοι ἐλάξευον τὴν εἰκόνα των ἐπὶ λίθων καὶ διὰ τῶν κεφαλῶν τῶν ἱερῶν τούτων ζώων ἐκόσμουν τοὺς θεοὺς τῶν θυσιαστηρίων των. Ὁ Πλούταρχος καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι μαρτυροῦσι τ' ἀνωτέρω.

Ἐν τῷ ναῷ τῷ ἀφιερωμένῳ εἰς τὸν θεὸν Khons (Ἑρμῆν) οὐχὶ μακρὰν τῶν πυλῶνων τῆς αἰθούσης τοῦ Ἱπποστύλου τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Karnak ἐν Θήβαις, ὁ ἐξερευνητὴς Prisse d'Arennes ἀνεκάλυψε κατὰ τῷ 1827—1844 «δώδεκα αἰθούσας» ἐν μιᾷ τῶν ὁποίων ἀνεῦρε τὸ πρόσωπον θεοῦ τινος μετὰ κεφαλῆς λέοντος.

Ἐκτὸς τούτου βλέπει τις συνήθως ἐν τοῖς ἀναγλύφοις τῶν διαφόρων ἐποχῶν οὐχὶ μόνον ἐν Αἰγύπτῳ ἀλλὰ καὶ ἐν Νουβίᾳ παραστάσεις, ἐν αἷς ὁ λέων συνοδεύει τὸν Φραὼ εἴτε ἀνερχόμενον ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ ἅρματός του, εἴτε καθήμενον ἐν τῷ ἀνακτόρῳ του.

Ὑπῆρχε ὡσαύτως ἐν Αἰγύπτῳ πόλις ἥτις ἔλαβε τὸ ὄνομα «τοῦ βασιλέως τῶν ζώων» ἤτοι Λεοντόπολις. Ὥστε ἀπὸ παλαιοτάτων χρόνων τὸ ζῶον τοῦτο ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως τῶν ζώων.

* * *

Δορκὰς

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Elien ἀπεδίδοντο μεγάλαι τιμαὶ ἐν τῇ πόλει Coptos νῦν Kept, εἰς τὴν θήλειαν δορκάδα, εἶδος αἰγάγρου χαριέσσης, ἀλλὰ ἔτι καὶ τὴν σήμερον οἱ Ἄραβες εὐχαριστοῦνται βλέποντες τὰς δορκάδας ἀναπηδώσας παρὰ ταῖς σκηναῖς αὐτῶν, διότι ἀνέκαθεν ἀγαπῶσιν αὐτὰς καὶ προσέφερον τὰς μᾶλλον οἰκιακὰς σφοσιώσεις.

Περὶ τῆς Ἐλάφου δὲν θὰ εἴπωμεν, παρὰ ὅτι ἐσυμβόλιζε τὴν πίστιν καὶ τὸ δίκαιον.

Ἡ Ἐνυδρὶς ἐσυμβόλιζε τὴν ἀγρίαν μεγαλοψυχίαν. Εἶναι δὲ φοβερὰ ἰχθυοφάγος προτιμῶσα τὰς σάρκας τῶν ἰχθύων ἀπὸ πάσας τὰς τῶν ἄλλων ζώων.

Ἐνυδρὶς

Ἡ Ἐνυδρὶς μεγάλως ἐλατρεύθη παρὰ τῷ λαῷ τοῦ Φαραώ. Ὀνομάζεται δὲ ἑλληνιστὶ Ἐνυδρὶς, ἕνεκα τῆς παρὰ τοῖς ποταμοῖς διαβιώσεως της, ὁ δὲ Elien τὴν διακρίνει ὑπὸ τὸ ὄνομα κύων τοῦ ποταμοῦ, ἐνῷ ἄλλοι συγγραφεῖς νεώτεροι τὴν ἀπεκάλεσαν αὐδράβιον κύνα».

Ὤφθη πολλάκις ἡ ἐνυδρὶς βυθιζομένη ἢ διεισδύουσα βαθέως ἐν τῇ χίονι ὡς καὶ ἐν τῷ ὕδατι, ὅταν τὴν κατεδίωκον οἱ κύνες, καίτοι ὁ ποταμός, τὸ φυσικὸν αὐτῆς καταφύγιον, ἦτο λίαν ἰσχυρῶς πεπηγώς.

Ἄλλοθεν εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Σῖναι πρὸ πολλῶν αἰώνων τελείως ἐξημέρωσαν τὴν ἐνυδρίδα καὶ καθημερινῶς τὴν μεταχειρίζονται εἰς τὴν ἁλιείαν, ἐπίσης καὶ οἱ Ἰνδοὶ τὴν μεταχειρίζονται εἰς τὸ βιοποριστικὸν τοῦτο ἐπάγγελμα.

Ἐν Σινικῇ εἰς ἕκασιον ἁλιευτικὸν πλοιάριον αἱ ἐνυδρίδες καὶ οἱ μεγάλοι θαλάσσιοι ὀνοκρόταλοι ἐκγυμνάζονται ὅπως κοινῇ προσβάλλουσι καὶ καταδιώκουσιν τοὺς ἰχθῦς.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Ν. Ι Πρ.

ΕΑΝ Ο ΙΠΠΟΣ ΩΜΙΛΕΙ

Ἐὰν ὁ ἵππος ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ, ἰδοὺ τί θὰ ἔλεγε:

«Ὅταν κάμνει ὑπερβολικὸν ψῦχος μὴ θέτετε εἰς τὸ στόμα μου τὸν χαλινὸν ἢ ἄλλο σιδηροῦν ὄργανον, διότι τὸ δέρμα τῆς γλώσσης μου μοὶ εἶναι χρήσιμον καὶ ἀναγκαῖον.

Μὴ μὲ ἀφήνετε δεδεμένον τὴν νύκτα εἰς μέρος οὕτινος τὸ ἔδαφος εἶναι ἐπικίνδυνον πρὸς κατάκλισιν, διότι δὲν εἶμαι ἐπιτήδειος νὰ ἐξεύρω μόνος μέρος ἔνθα νὰ κατακλιθῶ.

Μὴ μὲ βιάζετε νὰ τρώγω ἅλας περισσότερον, παρὰ ὅσον ἐγὼ θέλω, θέτοντες αὐτὸ εἰς τὴν βρῶμην μου, διότι εἰξεύρω κάλλιον παντὸς ἄλλου ζώου πόσον ἔχω ἀνάγκην.

Μὴ πιστεύετε ὅτι ὅταν σπεύδω μαστιγούμενος δὲν κοπιάζω ὑπερβολικῶς: κυριολεκτικῶς θὰ ἐτρέματε ὅσον ἐγώ, ἂν μὴ καὶ περισσότερον, ἐὰν σᾶς ἐβίαζον διὰ πληγμάτων μαστιγίου,

Μὴ φαντάζεσθε ὅτι, ἐπειδὴ εἶμαι ἵππος, εἶμαι ἱκανὸς νὰ τρώγω οἱανδήποτε βλαβερὰν βρῶσιν.

Μὴ μὲ πλήττετε διὰ τοῦ μαστιγίου ἐὰν φοβοῦμαι τι κατὰ τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, διότι, ἐν ἐπαναλήψει, ἴσως σᾶς συμβῇ δυστύχημά τι.

Μὴ μὲ ἀναγκάζετε νὰ πηγαίνω τροχάδην ἀνερχόμενος ἀνωφέρειαν, διότι εἶμαι ὑπόχρεωμένος νὰ σύρω ὑμᾶς καὶ τὴν ἅμαξάν σας μετ' ἐμοῦ. Κάμετε δοκιμήν, ἐπιχειρήσατε νὰ ἀνέλθητε μὲ βαρὺ φορτίον ἀνωφέρειαν τρέχοντες καὶ θὰ ἴδητε ἂν ἔχω δίκαιον.

Μὴ μὲ ἀφήνετε νὰ διαιτῶμαι ἐν σταύλῳ βεβυθισμένῳ ἐν τῷ σκότει, διότι ὅταν μὲ ἐξάγητε ἐκεῖθεν, τὸ φῶς μοῦ βλάπτει τοὺς ὀφθαλμούς, μάλιστα ὅταν ἡ γῆ εἶναι κεκαλυμμένη ὑπὸ χιόνος.

Μὴ μοι λέγετε νὰ σταματήσω διὰ τὸ παραμικρόν. Μὴ μοι λέγετε νὰ σταματήσω παρὰ ὅταν πρέπει νὰ σταματήσω καὶ μάθετέ με νὰ σταματῶ εἰς τὴν πρώτην λέξιν, διότι ἐὰν θραυσθῶσι τὰ ἡνία, τότε δὲν θὰ μεταμέλεσθε μαθόντες με νὰ σταματῶ μὲ τὴν πρώτην λέξιν.

Μὴ μὲ ἀναγκάζετε νὰ πίνω ὕδωρ παγωμένον. Μὴ θέτετε εἰς τὸ στόμα μου τὸν σιδηροῦν κημὸν κατάψυχρον, ἀλλὰ θερμάνατε αὐτὸν ὀλίγον πρότερον κρατοῦντες αὐτὸν πρὸς στιγμὴν προσκεκολλημμένον ἐπὶ τοῦ δέρματός μου.

Μὴ ζητεῖτε νὰ ὀπισθοδρομῶ κρατοῦντες κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς μου, διότι φοβοῦμαι νὰ τὸ κάμω.

Μὴ θέλετε νὰ τροχάζω κατερχόμενος ὁδὸν ἀνώμαλον καὶ δύσβατον, διότι ἐπερχομένου εἰς ἐμὲ δυστυχήματός τινος, σεῖς θὰ ὑποστῆτε πλείονα.

Θέτετε ἐπιμελῶς τοὺς χαλινούς, ἡνία καὶ ρυτῆρας, ὥστε νὰ μή μου ἐπιφέρωσι βλάβην τινα καὶ νὰ μὲ ἐμποδίζωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπω.

Ἐπίσης φροντίζετε διὰ τὴν καλὴν τοποθέτησιν τῶν ἐξαρτημάτων τοῦ ἐφιππίου, τῶν φαλάρων, τῶν λεπάδνων, κ.τ.λ. ὥστε νὰ μή μου ἐπιφέρουσιν πληγήν τινα, ὁπότε βεβαίως θὰ προσπαθῆτε νὰ τὰ θέσητε καλῶς, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀργά.

Μὴ μὲ ἐμπιστεύεσθε εἰς κανένα ἐλαφρόνουν ἔχοντα νοῦν ὀλιγώτερον ἐμοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

* * *

Καὶ ταῦτα μὲν θὰ ἔλεγε, ἐὰν ὡμίλει ὁ Γαλλικὸς ἵππος, ὁ δὲ Ἑλληνικὸς τί θὰ ἔλεγε, ἐὰν ὡμίλει; ἢ κάλλιον τί δὲν θὰ ἔλεγε, ἐὰν ὡμίλει:

Ὁ ἵππος, τὸ εὐγενέστατον καὶ ἱπποτικώτατον τοῦτο ζῶον, ὑφίσταται τὰ πάνδεινα ἐν Ἑλλάδι.

Δεινῶς ταλαιπωρούμενον, ἀνηλεῶς δερόμενον, ὑπερβολικῶς φορτωνόμενον, φρικωδῶς καταβασανιζόμενον καὶ καταπονούμενον, ἀγογγύστως ὑποφέρει τὰ πάντα, ἀνταποδίδον ἀντὶ κακοῦ καλόν, ἐξυπηρετοῦν διὰ τῆς κρατερᾶς αὐτοῦ δυνάμεως τὰ συμφέροντα τῶν βασανιστῶν του, τῶν τυράννων του, τῶν ἐξηυγενισμένων ὄντων, ἅτινα λέγονται ἄνθρωποι, ἤτοι λογικὰ ὄντα.

Καὶ ὑφίσταται παντοίου εἴδους κακώσεις, ἐν μέσῃ ὁδῷ, ὑπὸ τὰ ὄμματα πάντων καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς ἀρχῆς, ἥτις οὐδέποτε ἔλαβε πρόνοιαν, ἂν μὴ διὰ τὴν παντελῆ, τοὐλάχιστον διὰ τὴν κατὰ περίστασιν βελτίωσιν τῆς τύχης του.

Ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης καὶ σύλλογοι ἱδρύθησαν, καὶ σωματεῖα ἰδιαίτερα κατηρτίσθησαν καὶ συνέδρια συνεκλήθησαν καὶ ἐπὶ τέλους κάτι ἔκαμον.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ρητὸς νόμος τιμωρεῖ αὐστηρώτατα τοὺς παραβάτας, ἡ δὲ ἀστυνομία ἐπιτηρεῖ μετ' ἀγρύπνου βλέμματος.

Ἐν Ἀμερικῇ ἀπηγορεύθη σχεδὸν ἡ χρῆσις τοῦ μαστιγίου.

Ν. Ι. Πρ.

Η ΑΝΘΕΜΙΣ

(Μετάφρασις)

Δὲν εἶναι ἀληθές, ὅπως μέχρι τοῦδε ἐπιστεύετο, ὅτι ἡ ἄνθεμις ἐκρύφθη μεταξὺ τῶν χόρτων διὰ σεμνοπρέπειαν.

Ἄλλη εἶναι ἡ αἰτία, καὶ ἐὰν ἦναι ἐκείνη, εὔχαρις ἀνα γνώστρια, θὰ εὐαρεστηθῆς πρὸς στιγμὴν νὰ μὲ ἀκούσῃς, ἐγὼ θὰ σοὶ τὴν εἴπω.

Εἶναι μία σελὶς ἐρωτος τῶν δροσερῶν ἐκείνων καιρῶν, καθ' οὓς αἰωνία ἐμειδία ἡ ἄνοιξις καὶ τ' ἄνθη ἐφύοντο ὅλα συγχρόνως· μία παράξενος διήγησις ἡ ὁποία νομίζω, ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον νὰ διηγηθῶ.

Εἰς ἕνα μαγικὸν κῆπον, ἐν μέσῳ μαλθακῆς πρασιᾶς, εἶχεν ὑψωθῇ ὡραία τις ἄνθεμις ἡ ὁποία μὲ τὰς ἐρασμίας αὐτῆς χάριτας εἶχε προσελκύσει ὅλα τ' ἄνθη.

Ὑπερήφανον τι γαρύφαλον, ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων δειλόν, εἶχεν ἀποτολμήσει νὰ τονθορίζῃ, μίαν φαιδρὰν ἡμέραν τοῦ Ἀπριλίου, παθητικὰς λέξεις πρὸς τὴν ἀνθέμιδα, μετὰ τῆς ὁποίας ἀπό τινων ἡμερῶν εὑρίσκετο εἰς στενὴν φιλίαν Ἡ ἄνθεμις, ἡ ὁποία διὰ νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν δυσηρεστεῖτο ἀπὸ τὸ γαρύφαλον, ἀπήντησε χαριέντως εἰς τὰς γλυκεῖς αὐτοῦ λέξεις· καὶ εἰς μίαν ποιητικὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, μέσῳ τοῦ βόμβου τῶν ἐντόμων, θωπευομένων ὑφ' ἑνὸς λεπτοῦ ζεφύρου, τὰ δύο ἄνθη ἐνυμφεύθησαν, ἀνταλλάξαντα, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ δύοντος ἡλίου, τὸ ἐρωτικὸν φίλημα.

Ἀλλ' ἡ εὐτυχία δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολύ· ἐκείνη ἀπεμακρύνθη ὅταν ἡ ἐρωτόληπτος ἄνθεμις ἐνόμισε καλὸν ν' ἀπατήσῃ τὸν σύζυγον δι' ἓν ἰσχνὸν ἐφήμερον.

Μίαν ἑσπέραν τὸ γαρύφαλον τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε τερπνὸν ἦχον φιλημάτων καὶ ἀναστεναγμῶν.

Ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πέριξ καὶ εἰς τὴν ὠχρὰν λάμψιν τῆς σελήνης εἶδε τὴν ἀγαπημένην αὐτοῦ σύζυγον συνδεδεμένην εἰς ἡδυπαθῆ περίπτυξιν πρὸς τὸ ἐφήμερον.

Ἐξέφερε κραυγὴν ὀργῆς, καὶ, πλῆρες ἀγανακτήσεως, ἐπεκαλέσθη τὴν τιμωρίαν τῶν ἁμαρτησάντων παρὰ τοῦ Κυρίου.

Οὗτος, οἰκτείρων τὸν δυστυχῆ, ἀπέστειλεν ἐπὶ τῆς γῆς ἕνα ἄγγελον. . . . . Καὶ εἰς τὴν ἀνθέμιδα, κατησχυμένην, κεκρυμμένην εἰς τὰ χόρτα, εἶπεν ὁ ἄγγελος:

«Ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου, σύ, ἡ ὁποία ἐλησμόνησας τὴν ἕκτην ἐντολήν, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θ' ἀποθάνῃς προτοῦ ἀνατείλῃ τὸ γαρύφαλον εἰς ἄλλην ζωήν, καὶ θὰ διέλθῃς τὰς ἡμέρας σου κεκρυμμένη πάντοτε ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄλλου, ἐπειδὴ ὁ ἀνὴρ δύναται νὰ σὲ ἐξαπατήσῃ».

«Ἄλλη ποινὴ εἶναι ἔπειτα δι' ἐσέ, ὅστις ἠγνόεις ὅτι δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ἐπιθυμήτης τὴν γυναῖκα ἄλλου— ἐκραύγασεν εἶτα, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ ἐφήμερον—ν' ἀνθίζῃς, ἕνεκα τῆς αἰωνίας σου ἀτιμίας, ὁμοῦ μὲ τὸ γαρύφαλον, τοῦ ὁποίου ἐκηλίδωσας τὴν τιμήν, καὶ . . . .» ὁ Ἄγγελος ἐσιώπησε, μὴ γνωρίζων κατὰ ποῖον ἄλλον τρόπον νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἁμαρτήσαντα.

Ἀλλ' ἐνῷ ἵστατο τοῦτο ἐντροπαλόν, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην, ἐπειδὴ ὁ ἄγγελος τὸ εἶδε «καὶ ἐξηκολούθησε, νὰ ἵστασαι πάντοτε με τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν γῆν....»

Ἰδοὺ διατί, καλή μου ἀναγνώστρια, ἡ ἄνθεμις αὐξάνει ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων χόρτων καὶ τὸ ἐφήμερον βλέπει πάντοτε πρὸς τὰ κάτω· καὶ ἰδοὺ τὸ αἴτιον διὰ τὸ ὁποῖον τὸν μῆνα Μάϊον αὕτη δὲν δύναται νὰ συνενωθῇ εἰς μίαν ἄλλην ἀνθοδέσμην παρὰ εἰς δύο ἐκ τῶν τριῶν χαριέντων πρωταγωνιστῶν τῆς ἐρωτικῆς μου ἐξιστορήσεως....

(ἐν Μελίτῃ)

Δῆμος Γλαῦκος.

ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΩΜΕΝΟΝ ΑΝΘΟΣ

Ἐκείνῃ

Ἅπαντες ἀγαπῶσι τὰ ἄνθη.

Ἀρ' ἑνὸς τὸ ἡδύτατον ἄρωμά των, ἀφ' ἑτέρου ἡ ποικιλία τῶν χρωμάτων των, καί, ὡς ἐκ τούτου, ἡ ἄπειρος καλλονή των θέλγουσιν τοὺς ὀφθαλμούς, ἑλκύουσιν τὴν ἀγάπην, τὴν εὔνοιαν, τὴν λατρείαν πάντων καὶ κυρίως τοῦ ὡραίου φύλου.

Ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθέων δεικνύει λεπτότητα αἰσθημάτων, ἀγνότητα καρδίας, εἰλικρίνειαν αὐτῆς καὶ ἐν γένει ἔρωτα πρὸς τὸ ὡραῖον καὶ τὸ καλόν.

Ὅλα τὰ ἄνθη εἶναι ἀγαπητά, ἀλλὰ ἐξ ὅλων ἓν κέκτηται ἰδιαιτέραν προτίμησιν.

Τοῦτο εἶναι τὸ ἄνθος τῆς ἀναμνήσεως, τὸ ἄνθος τοῦ ἔρωτος, τὸ ἄνθος τῆς νεότητος, τῆς εὐτυχίας καὶ παρά τισι τῆς ὑπάρξεως; Εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δρέπει τις εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀνείξεως τοῦ βίου του.

Συνενοῦσιν τὸ ὄνομα καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀγαπωμένου τινὸς ὄντος εἰς τὴν ἰδέαν ἄνθους τινος ὅπερ θὰ τοῖς τὸ ὑπενθυμίζει ἐσαεί.

Ἓν ἄνθος φέρει ποικιλίαν ἀναμνήσεων, ἄλλοτε λυπηρῶν, ἄλλοτε εὐχαρίστων.

Τὸ ἄνθος, τὸ σύμβολον τῆς νεότητος, ἀνκπαρίστησι ἐν ἐλαχίστῳ χρόνῳ τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου:

Θάλλει, ἀνθεῖ: εὐωδιάζει, ἀοσμεῖ, ὄζει: μαραίνεται, πίπτει.

Συμβολίζει τὸ πᾶν καὶ ἐν παντὶ εὑρηται:

Χαρὰν, εὐτυχίαν, θλίψιν, εὐδαιμονίαν κτλ.

Τινὲς προτιμῶσιν τὸ ρόδον, τό ἴασεμὶ, τὴν πασχαλιὰν, τὸ ἡλιοτρόπιον, τὸν κρῖνον· ἄλλοι τὰ ἴα, τοὺς πανσέδες, τοὺς μενεξέδες, τὰς παπαρούνας κτλ. δι' ἅπαντας δὲ ἡ μνήμη ἀγαπωμένου ὄντος εἶναι ἀχώριστος τῆς τοῦ ἄνθους.

Τὸ ἄρωμα τοῦ προτιμωμένου ἄνθους παρέχει εἶδος μέθης, ἥτις ἀφίνουσα τὴν κεφαλὴν ἔρχεται εἰς τὴν καρδίαν.

Ἡ ὄψις του σᾶς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ παρόν, ζῆτε ἐν τῷ παρελθόντι, ἐπαναβλέπετε τὸ στενὸ μονοπάτι ὁπόθεν διεβαίνατε ἐγγίζοντες τοὺς ὑπέρπληρεις ἐκ δρόσου θάμνους, τὸ ρυάκιον ὅπερ ἀντηνάκλα τὴν εἰκόνα της, τὸν μικρὸν ναΐσκον οὗτινος ἔκρουε συχνάκις τὸν ἐπὶ τοῦ πλησίον δένδρου κρεμάμενον κώδωνα, τὴν λέμβον διὰ τῆς ὁποίας πολλάκις διέβητε εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τῆς λίμνης, τὴν πηγὴν ἐκ τῆς ὁποίας πολλάκις κύπτοντες ἐπίνατε τὸ ἀναβλύζον ὕδωρ, ἀκούετε τὴν φωνήν της, τὴν γλυκείαν της φωνήν, τὴν καλοῦσαν ὑμᾶς.

Ἄλλοτε ἀκόμη λέγετε: ἤτο τὸ ἀγαπητὸν ἄνθος τῆς μητρός μου, αὐτὸ ἐκόσμει πολλάκις τὰ στήθη τῆς ἀδελφῆς μου.

Καὶ ἐνθυμεῖσθε τὴν παιδικήν σας ἡλικίαν.

Καὶ ἐνθυμεῖσθε τὴν μητέρα σας ἥτις ἄνωθεν σᾶς βλέπει, τὴν ἀδελφήν σας, τόσον σεμνήν, τόσον ἀθῶαν, τόσον ὡραίαν, τὴν ὁποίαν ἀφήρπασε προώρως ἡ εἱμαρμένη διὰ νὰ τὴν συγκαταλέξῃ μεταξὺ τῶν ἀγγέλων.

Καὶ ἄλλοτε λυπεῖσθε καὶ ἄλλοτε χαίρετε

Πάλλει, σκιρτᾷ ἡ καρδία, ἐκθαμβοῦνται οἱ ὀφθαλμοί, ἡ φαντασία ἀναπλάττει ἐπὶ τῇ ὄψει ἀγαπωμένου ἄνθους.

Δυστυχὴς ὅστις δὲν ἠσθάνθη τοὺς ὀφθαλμούς του δακρύοντας ἐπὶ τῇ ὄψει ὡρισμένου ἄνθους: δὲν ὑπῆρξε παιδίον, οὐδὲ νέος: δὲν ἔσχε μητέρα, οὔτε ἀδελφήν, οὔτε ἐρωμένην: δὲν ἠγάπησέ ποτε.

Τὸ προτιμώμενον ἄνθος εἶναι γλυκύτατον καὶ θελκτικώτατον, φέρεται εἰς τὴν κομβιοδόχην, τοποθετεῖται εἰς τὸ προσκέφαλον, στέλλεται ἐξ αὐτοῦ ἀνθοδέσμη εἰς τὰ ἀγαπητὰ ὄντα.

Λατρεύεται, ἐκθειάζεται.

Τὸ ὄνομά του λέγεται σιγὰ σιγὰ ὡς ἐκεῖνο ἀγαπωμένου ὄντος.

Τὸ προτιμώμενον ἄνθος φέρει εὐτυχίαν.

Ἡ καρδία, ἥτις δὲν ὑφίσταται τὴν μυστηριώδη ἐπιρροὴν τοῦ ἄνθους τούτου, εἶναι καρδία μαρανθεῖσα ἐσαεί· κτυπᾷ ἀλλὰ δὲν πάλλει· ζῇ, ἀλλ' ἔπαυσε νὰ αἰσθάνηται.

Εὐτυχὴς ὁ ἔχων τὸ ἄνθος του ἐν τῇ γῇ καὶ τὸ ἄστρον του ἐν τῷ οὐρανῷ.

Δυσπιστεῖτε εἰς ἐκείνους οἵτινες θὰ γελάσωσι διὰ τὴν δυσειδαιμονίαν ταύτην, δὲν εἶναι ἄνθρωποι διότι τοῖς ἐλλείπει ἡ αἴσθησις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου.

* * *

Τὸ προτιμώμενον μου ἄνθος εἶναι ἡ ἰασίνη τῶν ἀγρῶν ἢ ἄλλως ἡ κισσάμπελος.

Ἡ ἰασίνη τῶν ἀγρῶν, ἡ τὴν ἄκραν ταπεινότητα συμβολίζουσα, εἶναι τὸ ἀγαπητόν μου ἄνθος.

Τὸ ἀγαπῶ οὐχὶ τόσον ἐξ ἀναμνήσεων ὅσον ἐκ συμπαθείας

Ἐν ὅσῳ ἀνθεῖ μοῦ φαίνεται ὅτι αἰσθάνομαι πρᾶγμα τι ζωηρὸν καὶ γλυκὺ, διεισδῦον εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου, ἓν εἶδος ὑπερτάτης εὐτυχίας ἥτις ἐξαφανίζεται εὐθὺς ὡς ἄρχεται νὰ μαραίνηται.

Δέν μοι ὑπενθυμίζει τίποτε.

Τρέφω δι' αὐτὸ ἰδιαιτέραν ἀγάπην.

Αἰσθάνομαι ἓν εἶδος ὑπερτάτης ἑνώσεως μεταξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ.

Τὸ ἀγαπῶ διότι περιφρονεῖται, διότι χλευάζεται ὑπὸ τῶν ἄλλων, διότι καὶ ὑπὸ τῶν κατωτέρων του μυκτηρίζεται, διότι ἔχει πικρὸν παράπονον κατὰ τοῦ συνόλου τῶν ἀνθέων, κατὰ τῆς κοινωνίας αὐτῆς.

Τὸ ἀγαπῶ διότι ὅμοιαι παραστάσεις ἀναπλάττουσιν ἀλλήλας, καὶ ἑνῶ διὰ τὸ προτιμώμενον αὐτῶν ἄνθος ἄλλοι λέγουσιν:

Φύλαττε ἐπὶ μακρὸν δι' ἐμὲ τὸ ἄρωμά σου. Φύλαξέ το ἐσαεὶ καὶ ἂς χαρέξωσιν ἐπὶ τοῦ τάφου μου·

«Εἷς μόνος ἔρως, ἓν μόνον ἄνθος»

Ἐγὼ λέγω:

Ἀγαπητόν μοι ἄνθος

Ἐγκαρδίως ὑπόμενε. Ἴσως ἐν μέλλοντι κόσμῳ καὶ ἐν ἑτέρᾳ κοινωνίᾳ ἀπολαύσῃς εὐτυχῶν ἡμερῶν.

Ν. Ι. Πρ.

ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

ΟΛΓΑ Ν. ΜΑΥΡΗ

Νὰ θρηνῇς γιὰ τὸ γονεϊό σου
Εἶναι νόμος φυσικός,
Μὰ νὰ θάφτῃς τὸ παιδί σου
Ἄχ τί νόμος εἶν' αὐτός;

Ἔτσι εἶπα, ὅταν εἶδα
Ἕνα δύστυχο γονεϊό,
Ν' ἀκολουθᾷ κατακαϋμένα
Τὸ κορίτσι του νεκρό!

Ἀγγελόπλαστη παρθένα
Δεκαφτὰ χρονῶ κυρά,
Τοῦ πατέρα τὸ καμάρι
Καὶ τῆς Μάνας τὴ χαρά.

Ποῦταν' ἄγγελος 'ς τὴ νειότη,
Ἄγγελος 'ς τὴν εὐμορφιά,
Ἄγγελος 'ς τὸ βάδισμά της,
Ἄγγελος καὶ 'ς τὴν καρδιά!

Κι' ἀντὶ στέφανο τοῦ γάμου
Νὰ τῆς βάλουν 'ς τὴν κορφή,
Τὴν 'παντρέψαν μὲ τὸ Χάρο,
Τὴν στεφάνωσαν νεκρή!

Αἴ! βαστάχτε τὴν καρδιά σας
Κακορίζικοι γονεῖς,
Ψεύστης εἶν' αὐτὸς ὁ κόσμος
Θενὰ πᾶμ' ἐκεῖ κ' ἐμεῖς!

Ὠλιγόστεψ' ἕνα πλάσμα
Εἰς τὴ γῆ πρισωρινό,
Μὰ ἕνας ἄγγελος ἀκόμη
Θὰ πετᾷ 'ς τὸν οὐρανό!

Σύρος **Γ. Α. Πολίτης**

Σ' ΕΝΑ ΚΑΪΚΙ

Μὲ τὰ παιδιά σου ἀπλωμένα, μέσα στὴ θάλασσα βιγμένο,
Ἀπ' τὸ βορρᾶ κι' ἀπὸ τοὺς βράχους, κι' ἀπὸ τὰ κύματα [βαρμένο,
Ἄχ! πόσο μοιάζεις, καϊκάκι, μὲ τὴν πολύπαθη καρδιά,
Ὁποῦ τὴν δέρχουν αἰώνια πάθη καὶ πίκρια κι' ἀπορριά.

Κέρκυρα **Εἰρήνη Ζαβιτζιάνου,**

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τὰ πτηνὰ εὐκόλως μεθύουσι.

Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Ἀμερικῇ διεδόθη ὁ συρμὸς νὰ μεθῶσι τοὺς παπαγάλους δίδοντες εἰς αὐτοὺς οἰνοπνευματῶδες ποτὸν ἢ οἶνον Μαδέρας. Ἀφοῦ μεθύσωσι, ψάλλουσι καὶ χορεύουσι μὲ τοσαύτην ἀστειότητα, ὥστε τυγχάνουσι ζωηροτάτων ἐπευφημιῶν. Ὅ,τι κάμνουσι τὰ ἀφεντικὰ μιμοῦνται φυσικῶς οἱ ὑπηρέται, εἰς τρόπον ὥστε τὰ ταλαίπωρα ζῶα εὑρίσκονται διηνεκῶς εἰς μεθυσμένην κατάστασιν.

Νέα ἀνακάλυψις τοῦ Ἄουερ φὸν Βέλσπαχ,

ἣν ἐπώλησεν οὗτος εἰς Αὐστριακὴν ἑταιρίαν ἀντὶ δύο ἑκατομμυρίων φιορινίων, ἀγγέλλεται. Ἀντὶ τῶν ἐξ Ἄνθρακος κλπ. νημάτων, ὧν γίνεται χρῆσις εἰς τοὺς γνωστοὺς διὰ

διακπυρώσεως μικροὺς ἠλεκτρικοὺς λαμπτῆρας, οἵτινες ἀπαιτοῦσι χῶρον κενὸν ἀέρος καὶ εἶνε περιωρισμένης διαρκείας ἐφήρμοσεν ὁ Ἄουερ νήματα ἐξ Ὀσμίου ἐμβαπτισμένα εἰς διάλυμα ἅλατος Ἀργιλλίου. Ταῦτα δὲν ἀπαιτοῦσι κενόν, λάμπουσι πολὺ πλειότερον καὶ εἶνε ἀπεριορίστου διαρκείας. Ἀνάλογα νήματα ἀλλ' ἐκ Μαγνησίας μετεχειρίσθη ὁ καθηγητὴς Νέρνστ. Λέγεται ὅτι ἡ ἐφεύρεσις αὕτη ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ ἐργοστασίου Σεῖμενς καὶ Ἄλσκε ἀντὶ 5 ἑκ. μάρκων.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Μικρὸν ἀστρονομικὸν πόρισμα.

Θέλετε νὰ δώσητε εἴς τινα ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς κινήσεως τοῦ πλανήτου μας, στρεφομένου περὶ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ἡλίου; Οὐδὲν ἁπλούστερον τούτου καὶ εὐκολώτερον, ἐὰν λάβετε κέλυφος ᾠοῦ· καὶ ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ἐκτελεῖται τὸ μικρὸν τοῦτο πείραμα.

Ὑγράνατε ἐλαφρῶς δι' ὕδατος τὸν ἐξωτερικὸν γῦρον πινακίου τινὸς τοῦ φαγητοῦ καὶ μετὰ τοῦτο θέσατε ἐπ' αὐτοῦ τὸ μικρότερον ἄκρον τοῦ κελύφους τοῦ ᾠοῦ σας, παριστάνοντος ἐν σμικρῷ τὴν γῆν.

Τότε κλίνατε ὀλίγον τὸ πινάκιον διὰ τῆς χειρός σας, ὡς δείκνυσι τὸ ἄνωθεν σχῆμα, καὶ μετακινοῦντες ἁρμοδίως τὸ πινάκιον θὰ ἴδετε τὸ κέλυφος νὰ λάβῃ ἀμέσως ταχεῖαν κίνησιν περιστροφῆς περὶ ἑαυτοῦ. Τὸ ὑγρὸν ἐμποδίζει τὴν πρὸς τὰ ἔξω πτῶσιν τοῦ κελύφους, ἕνεκα τῆς συνοχῆς, τὸ δὲ φαινόμενον καθίσταται εὐχάριστον.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ, ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Σπουδαιοτάτης ἀξίας καὶ ἐθνικοῦ ἐνδιαφέροντος σύγγραμμα ἐκδίδεται κατ' αὐτάς, καὶ παρακαλοῦνται πάντες οἱ συνδρομηταί μας νὰ δώσωσι προσοχὴν εἰς τὰ κατωτέρω.

Οὐδεὶς βεβαίως ἀγνοεῖ, ὅτι ἡ Αἴγυπτος ὑπῆρξεν ἡ κοιτὶς τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς καὶ ἡ κοιτὶς τοῦ χριστιανισμοῦ, τῆς προόδου τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος.

Τὸ μεγαλεῖον τῆς Μέμφιδος καὶ τῶν Θηβῶν ὑπερέβη κατὰ πολὺ τὸ τῆς Νινευῆς καὶ τῆς Βαβυλωνίας. Πλὴν ὅμως ἡ σύγχρονος Αἴγυπτος κατὰ πολὺ διαφέρει τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἱερεῖς βασιλεῖς καὶ μύσται ἐκυριάρχουν τοῦ κόσμου καὶ συνεκράτουν τὴν διάδοσιν τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας· οἱ δὲ σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες διήρουν καὶ διετήρουν δι' ἑαυτοὺς τὰ φῶτα· παρῆλθε δὲ καὶ ἡ ἐποχή, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι τῆς δουλικῆς ἐλευθερίας περιωρίζοντο ἐντὸς ὡρισμένων σημείων· τοῦ Νείλου, διότι σὺν τῇ βαθμιαίᾳ ἐπεκτάσει τῆς εὐφόρου κοιλάδος αὐτοῦ, ἐπεξετάθη πολὺ καὶ ὁ πολιτισμὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἐξάπλωσις αὐτοῦ, ἀνὰ τὰς εὐφόρους πεδιάδας, ἔλαβεν ἔκτασιν σημαντικήν.

Σήμερον ἡ Αἴγυπτος κατωκήθη πολύ, ὅλα τὰ σημεῖα αὐτῆς κατελήφθησαν ὑπό τε τῶν αὐτοχθόνων καὶ τῶν ποικίλων λαῶν τῆς ὑφηλίου, ἡ δὲ χώρα αὕτη τῶν Φαραὼ καὶ πᾶσαι τῆς ὑφηλίου παρουσιάζει τανῦν ὄψιν κοσμοπολιτικὴν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις.

Πότε οἱ Ἕλληνες κατῆλθον εἰς Αἴγυπτον;

Τὴν Αἴγυπτον κατέκτησεν ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐντεῦθεν, τοσοῦτον δὲ ἐπιδεικνύει αὕτη ἐθνισμόν, ὥστε παρουσιάζει νῦν περίεργον σημεῖον μελέτης καὶ ἀναδιφήσεως, ὑπὸ ἔποψιν καθαρῶς ἐθνολογικήν· μόνον δὲ εἰς τοὺς ἐπανειλημμένως κατελθόντας ἤδη καὶ ἐπιμελῶς ἐπισκεφθέντας αὐτὴν καὶ ἐκ τοῦ πλησίον ἰδόντας τά τε πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα, ἐπιτρέπεται νὰ ἐκφέρωσιν ἀκριβῆ, ὡς καὶ σώφρονα καὶ ἀμερόληπτον τὴν περὶ ταύτης γνώμην των.

Τὴν Αἴγυπτον ὅθεν, ὡς ἔχει τὴν σήμερον, πρόκειται ἤδη νὰ περιγράψωμεν, ὑπὸ ἔποψιν ἱστορίας, ἐμπορίου καὶ ἐθνισμοῦ, διότι ἡ περιγραφὴ αὕτη δύναται σπουδαίως νὰ ὠφελήσῃ τὸν Ἑλληνισμὸν ἅπαντα. Τὴν Αἴγυπτον ὑπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἐμπορικὴν αὐτῆς ἐπιρροὴν καὶ σημασίαν, ὀνομαστὶ καὶ λεπτομερῶς θὰ περιεργασθῶμεν ἐν τῷ ἐκδοθησομένῳ τὸ πρῶτον ἤδη τεύχει, ἐπικαλούμενοι τὴν σύμπραξιν τῶν ἀπανταχοῦ ὁμογενῶν μας, ὧν θὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὰ φῶτα καὶ οἵτινες δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι πολὺ θὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ ὅλως πρωτοτύπου, χρησιμωτάτου τοῖς πᾶσι καὶ προφανῶς σπουδαιοτάτου τούτου ἔργου. Θὰ περιλαμβάνῃ δὲ καὶ τοὺς χάρτας τῆς Αἰγύπτου καὶ πληθώραν ἐνδιαφερουσῶν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, ὡς καὶ τῶν συγχρόνων δρώντων προσώπων, μετὰ τῶν ποικίλων αὐτῶν σπουδαίων ἔργων, πόλεων, θέσεων καὶ τοπείων. Θὰ τιμᾶται δὲ μόνον ἀντὶ 5 φράγκων ἁπλοῦν καὶ χρυσόδετον 7.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Αὐγούστου 1898.

Φρ. Πρίντεζης

Διευθυντὴς τῆς «Φύσεως» καὶ τῆς «Ἠχοῦς»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Δ. Σ. *Καλαφάτιον.* Ἐπιστολὴ μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ταχυδρομικῶς σᾶς ἐγράψαμεν — M. M. Batoum. Συνεστημένη μετὰ περιεχομένων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ταχυδρομικῶς ἐν ἐκτάσει. — Ε. Π. Κ. *Καλάμας.* Ἐπιστολή σας ἐλήφθη καὶ ἀποροῦμεν πολὺ πῶς δὲν λαμβάνετε τακτικῶς τὰ φύλλα. Ταχυδρομικῶς σᾶς στέλλομεν τὰ δύο προτελευταῖα. — Δ. Ν. *Ἀλεξάνδρειαν.* Συνδρομαὶ καὶ «Φύσεως» καὶ «Ἠχοῦς» ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις ταχυδρομικῶς. — Β. Κ. *Σῦρον.* Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Συμμορφωθησόμεθα ὡς γράφετε. — Σ. Π. Κ. *Καλάμας.* Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς ἀπαντήσωμεν. Τὸ θέρος ἀραιόνομεν κἄπως τὴν ἔκδοσιν τῶν φύλλων· ὁ καύσων γὰρ ἀφόρητος ἐνταῦθα.—Χ. Κ. Κ. Cetate. Ἐπιστολὴ καὶ Δελτάριον ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς γράφομεν ἐν ἐκτάσει.—Α. Κ. *Καβάλλαν.* Δελτάριον ἐλήφθη καὶ ἀναμένομεν ὡς γράφετε τὴν ἄφιξιν τῶν ὑμετέρων φύλλων.— Κ. Ν. *Νέαν Ὑόρκην.* Ἐπιστολὴ καὶ chéque ἐλήφθησαν καὶ θέλομεν συμμορφωθῆ πρὸς γραφόμενά σας. Σᾶς ἐπιστώσαμεν δὲ διὰ συνδρομήν σας καὶ ἀξίαν τῶν τριῶν τόμων. — Τ. Σ. *Πειραιᾶ.* Συνδρομαὶ «Φύσεως» καὶ «Ἠχοῦς» ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Τ. Κ. *Ναύπλιον.* Ἐπιστολὴ μετὰ ἐσωκλείστου ἐλήφθη, ἀλλὰ δυστυχῶς φαντασία ἀνεπιτυχὴς μὴ ἔχουσα τόπον εἰς τὸ θέμα μας. Φίλος ἀπουσιάζει ἔτι εἰς Μικρὰν Ἀσίαν. Ἀναμένεται μετὰ μίαν ἑβδομάδα. — Δ. Ν. *Ὀδυσσόν.* Ἐπιστολὴ μετὰ chéque ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. — Π. Ο. *Κάϊρον.* Συνδρομή σας «Φύσεως» ὡς καὶ «Ἠχοῦς» ἐλήφθη. Ἀπόδειξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ταχυδρομικῶς. — M. M. *Ἀλεξάνδρειαν.* Ἱστορία Αἰγύπτου θὰ περιλαμβάνει καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ αὐτόθι ἑλληνισμοῦ. Εὐχαριστοῦμεν διὰ ἐνδιαφέρον καὶ ἐνεργείας σας. — M. X. *Σμύρνην.* Ἐλήφθησαν καὶ ἡσυχεῖτε. Θὰ φροντίσωμεν περὶ ὅλων.— Ε. Π. *Πειραιᾶ.* Ἐπιστρέψας εὗρον ποιημάτιον. Ἔχει καλῶς. Ἐλάβατε δέμα ἐκ Γιουργέβου;

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Τόμοι προηγουμένων ἐτῶν τῆς «Φύσεως» ἁπλοῖ καὶ χρυσόδετοι πωλοῦνται ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν εἰς τὰς ἀκολούθους τιμάς.

Ὅλη ἡ σειρὰ τῶν 8 τόμων,

Ἁπλῶν ἀντὶ φράγκων 90

Χρυσοδέτων ἀντὶ φράγκων 120

Ἕκαστος δὲ τόμος κεχωρισμένος τοῦ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 καὶ 8ου ἔτους:

Ἁπλοῦς ἀντὶ φράγκων 12

Χρυσόδετος ἀντὶ φράγκων 15

Ἀποστέλλονται δὲ ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν παντὶ καταβάλλοντι τὸ τίμημα.